

**PUHE MOSKOVAN ALUEEN
KÖYHÄLISTÖKOMITEAIN EDUSTAJILLE
MARRASKUUN 8 pnä 1918⁶⁸**

Toverit, maaseutuköyhälistön järjestäminen on tärkein edessäoleva sisäisen rakennustyömme kysymys ja jopa koko vallankumouksemme tärkein kysymys.

Lokakuun vallankumous asetti tehtäväkseen ottaa tehtaat ja muut tuotantolaitokset pois kapitalisteilta, jotta tuotantovälineet olisi voitu muuttaa yleiskansallisiksi ja sen jälkeen, kun kaikki maat oli luovutettu talonpojille, uudelleenjärjestää maatalous sosialististen periaatteiden mukaisesti.

Tehtävän edellisen osan täyttäminen oli paljon helpompaa kuin jälkimmäisen. Kaupungeissa vallankumous joutui tekemisiin suurtuotannon kanssa, jossa työskenteli kymmeniä- ja satojatuhansia työläisiä. Tehtaat omisti vähälukuinen joukko kapitalisteja, joista työläisten ei ollut vaikea selviytyä. Työläisillä oli jo pitkäaikaista kokemusta entisestä taistelustaan kapitalisteja vastaan, ja tämä kokemus oli opettanut heidät toimimaan yksissä tuumin, päättäväisesti ja järjestyneesti. Sitä paitsi tehdasta tai muuta tuotantolaitosta ei tarvitse jakaa, tärkeää on vain, että koko tuotanto rakentuu työväenluokan ja talonpoikaiston etujen mukaisesti ja etteivät työn tuotteet joudu kapitalistien käsiin.

Kokonaan toisin on maan laita. Tässä on tarvittu sosialismin voiton turvaamiseksi useita väliaikaisia toimenpiteitä. Monista pienistä talonpoikaistalouksista ei voida tehdä heti suurta. On mahdotonta saada heti aikaan, että maatalous, joka oli hajanaista, muuttuisi yhteiskunnalliseksi ja muodostuisi koko valtakunnan mitassa yhtenäiseksi suurtuotannoksi, jolloin työn tuotteet joutuisivat koko työkanan tasapuoliseen ja oikeudenmukaiseen käyttöön

yleisen ja tasapuolisen työvelvollisuuden vallitessa,— kaikkea tätä on tietysti mahdoton saada aikaan heti, lyhyessä ajassa.

Samaan aikaan kun kaupungeissa tehdastyöläiset olivat jo ehtineet lopullisesti kukistaa kapitalistit ja karistaa harteiltaan riiston ikeen, maaseudulla oli todellinen taistelu riistoa vastaan vasta alkamassa.

Lokakuun vallankumouksen jälkeen me nujersimme lopullisesti tilanherrat, otimme heiltä maat, mutta taistelu maaseudulla ei päättynyt siihen. Tämä maiden valtaus, kuten mikä tahansa työtätekevien voitto muodostuu kestäväksi vasta silloin, kun sen perustana on työtätekevien oma-toimisuus, heidän järjestyneisyytensä, heidän tahdonlujuu- tensa ja vallankumouksellinen sitkeytensä.

Oliko työtätekevillä talonpojilla sellainen organisaatio?

Valitettavasti ei ollut, ja siinä on koko taistelun vaikeu- den syy, sen alkujuuri.

Talonpojat, jotka eivät käytä vierasta työtä, jotka eivät hanki rikkauksia toisten kustannuksella, tulevat tietenkin aina kannattamaan sitä, että maat jaetaan tasan kaikkien kesken, että kaikki tekevät työtä, ettei kukaan tee maan- omistuksesta riiston välinettä eikä haali siinä tarkoituksessa huostaansa mahdollisimman monta maapalstaa. Toista ovat kulakit ja kansan nylkijät, jotka ovat rikastuneet sodasta ja käyttäneet hyväkseen nälänhätää myydäkseen viljaa satumaisiin hintoihin, kätkeneet viljaa odottaen uutta hinto- jen nousua ja yrittävät nyt kaikin keinoin rikastua kansan onnettomuudesta, maaseudun köyhien ihmisten ja kaupun- kien työläisten nälänhädästä.

Nämä, kulakit ja kansan nylkijät, ovat vähintään yhtä pelottavia vihollisia kuin kapitalistit ja tilanherrat. Ja jos kulakit säilyvät koskemattomina, jos emme voita kansan nylkijöitä, tulevat tsaari ja kapitalistit varmasti uudelleen.

Euroopan kaikkien tähänastisten vallankumousten koke- mus todistaa havainnollisesti, että vallankumous kärsii kier- tämättömästi tappion, ellei talonpoikaisto voita kulakkien ylivaltaa.

Euroopan kaikki vallankumoukset ovat päättyneet tulok- sia tuottamatta nimenomaan siksi, ettei maaseutu ole kyen- nyt lyömään vihollisiaan. Kaupunkityöläiset ovat kukista- neet kuninkaita (Englannissa ja Ranskassa kuninkaita mestattiin jo satoja vuosia sitten, vain me olemme olleet

myöhässä tsaarimme suhteen), mutta vanha komento on palautunut kuitenkin aina takaisin muutaman ajan kuluttua. Näin on tapahtunut siksi, ettei silloin vielä ollut edes kaupungeissa suurtuotantoa, joka olisi yhdistänyt tehtaissa miljoonat työläiset ja liittänyt heidät niin vahvaksi sotajoukoksi, että se olisi kyennyt ilman talonpoikain tukea pitämään puolensa sekä kapitalistien että kulakkien rynnistystä vastaan.

Talonpoikaisköyhälistö taasen ei ole ollut järjestynyttä, se on taistellut heikosti kulakkeja vastaan, ja tämän vuoksi vallankumous on kärsinyt tappion myös kaupungeissa.

Nyt tilanne on toinen. Suurtuotanto on kehittynyt viimeisten kahdensadan vuoden aikana niin voimakkaasti ja peittänyt kaikki maat sellaisella tuhansia ja kymmeniätuhansia työläisiä käsittävien jättiläistehtaiden verkolla, että kaikkialla kaupungeissa on nyt muodostunut laaja järjestyneiden työläisten, proletariien kantajoukko, joka on riittävän voimakas voittaakseen lopullisesti porvariston, kapitalistit.

Aikaisemmissa vallankumouksissa ei ollut ketään, johon talonpoikaisköyhälistö olisi voinut nojata vaikeassa taistelussaan kulakkeja vastaan.

Järjestynyt proletariaatti, joka on voimakkaampi ja kokeenempi kuin talonpoikaisto (aikaisempi taistelu on antanut sille tätä kokemusta), on nyt Venäjällä vallassa ja hallitsee kaikkia tuotantovälineitä, kaikkia tehtaita, rautateitä, laivoja j.n.e.

Talonpoikaisköyhälistöllä on nyt vahva ja luotettava liittolainen sen taistelussa kulakkiaineksia vastaan. Talonpoikaisköyhälistö tietää, että kaupunki on sen puolella, että proletariaatti on auttava sitä kaikella millä voi — ja todella jo auttaakin käytännössä. Siitä ovat osoituksena äskeiset tapahtumat.

Toverit, te kaikki muistatte, kuinka vaarallisessa asemassa vallankumous oli tämän vuoden heinäkuussa. Tšekkoslovakien kapina paisui, nälänhätä kaupungeissa kiristyi ja kulakit kävivät maaseudulla yhä julkeammiksi, hyökkäilivät yhä raivokkaammin kaupunkia, Neuvostovaltaa, köyhälistöä vastaan.

Me kehotimme maaseudun köyhälistöä järjestäytymään, ryhdyimme perustamaan köyhälistökomiteoita ja järjestämään työläisten elintarvikekomennuskuntia. Vasemmisto-eserrät nostattivat kapinan. He sanoivat, että köyhälistö-

komiteoissa istuu laiskureita ja että työläiset ryöstävät viljaa työtätekevilta talonpojilta.

Me puolestamme vastasimme heille, että he puolustavat kulakkeja, jotka ovat oivaltaneet, että Neuvostovaltaa vastaan voidaan taistella, paitsi aseilla, myös näännyttämällä. He puhuivat „laiskureista”, ja me kysyimme: minkä hän takia siitä tai siitä henkilöstä on tullut „laiskuri”, minkä takia hän on rappeutunut, minkä takia köyhtynyt, minkä takia hänestä on tullut juoppo? Eikö juuri kulakkien takia? Kulakit kuorossa vasemmistoeserrien kanssa pitivät melua „laiskureista” ja samalla haalivat käsiinsä viljaa, kätkivät sitä, keinottelivat rikastuakseen työläisten nälänhädästä ja kärsimyksistä.

Kulakit pusersivat viimeisetkin mehut köyhistä talonpojista, käyttivät vierasta työvoimaa ja kiljuivat samaan aikaan: „laiskurit!”

Kulakit odottivat kärsimättöminä tšehkoslovakkeja, he olisivat mielihyvin istuttaneet valtaistuimelle uuden tsaarin voidakseen rankaisematta jatkaa riistoa, voidakseen entiseen tapaan olla renkimiehen niskassa, entiseen tapaan kahmia rikkauksia.

Ja ainoa pelastus oli siinä, että maaseutu liittyi yhteen kaupungin kanssa, että maaseudun proletaariset ja puoli-proletaariset ainekset, jotka eivät käytä vierasta työvoimaa, aloittivat kaupunkilaistyöläisten kanssa yhteisen sotaretken kulakkeja ja muita kansan nylkijöitä vastaan.

Tässä yhdistymisessä jouduttiin ponnistelemaan erikoisen paljon elintarvikekysymyksen alalla. Kaupunkien työläisväestö kärsi uskomattoman ankaraa nälkää, mutta kulakit pohdiskelivat itsekseen:

— Minäpä pidätän viljaani vielä vähän aikaa, jospa sitten maksavat paremman hinnan.

Kulakeilla ei tietenkään ole kiirettä: heillä on rahaa riittämiin; he kertovat itse, että heille on kertynyt Kerenskin rahaa ¹⁴⁸ naulakaupalla.

Mutta tuollaiset ihmiset, jotka voivat nälänhädän aikana kätkeä ja varastoida viljaa, ovat mitä häikäilemättöimpiä rikoksentekijöitä. Heitä vastaan on taisteltava kuten kansan pahimpia vihollisia vastaan.

Ja tämän taistelun olemme panneet alulle maaseudulla.

Menshevikit ja eserrät pelottelivat meitä hajaannuksella, jonka me saamme aikaan maaseudulla perustaessamme

köyhälistökomiteoita. Entä mitä merkitsee maaseudun yhteinäisyyden säilyttäminen? Se merkitsee maaseudun jättämistä kulakin valtaan. Mutta juuri sitähan me emme halua ja siksi päätimme aiheuttaa maaseudulla jakautumisen. Sanoimme: on totta, että menetämme kulakit, sitä onnettomuutta ei käy salaaminen (naurua), mutta saamme puolellemme tuhansia ja miljoonia köyhiä, jotka asettuvat työläisten puolelle. (Suosionosoituksia.)

Juuri siten tapahtuukin. Jakautuminen maaseudulla on vain osoittanut selvemmin, missä ovat köyhät, missä keski-varakkaat talonpojat, jotka eivät käytä vierasta työvoimaa, ja missä kansan nykijät ja kulakit.

Työläiset ovat antaneet ja antavat köyhälistölle apuaan taistelussa kulakkeja vastaan. Maaseudulla syttyneessä kansalaissodassa työläiset ovat talonpoikaisköyhälistön puolella niin kuin olivat silloinkin, kun eserrien lakiehdotus maan sosialisoinnista vietiin läpi.

Me bolshevikit olimme maan sosialisointilain vastustajia. Kuitenkin kirjoitimme nimemme sen alle, koska emme halunneet vastustaa talonpoikaiston enemmistön tahtoa. Enemmistön tahto on aina velvoittanut meitä, ja sen vastustaminen olisi vallankumouksen kavaltamista.

Emme halunneet tyrkyttää talonpoikaistolle ajatusta, joka oli sille vieras, ajatusta maan tasasuhtaisen jaon hyödyttömyydestä. Mielestämme oli parempi, että työtätekevät talonpojat itse saavat omilla hartioillaan, omissa nahoissaan tuntea, että tasasuhtainen jako on hölynpölyä. Vasta silloin voisimme kysyä heiltä, missä on ulospääsy siitä kurjistumisesta, siitä kulakkien ylivallasta, joita maan tasasuhtainen jako tuo tullessaan.

Jakaminen oli paikallaan vain alussa. Sen piti näyttää, että maat otetaan pois tilanherroilta, että ne siirtyvät talonpoikien haltuun. Mutta se ei riitä. Ulospääsy on vain maan yhteisviljelyksessä.

Te ette olleet tietoisia tästä, mutta itse elämä johdattaa teidät tähän vakaumukseen. Kommuunit, maan yhteisviljely, talonpoikain osuuskunnat — siinä on pelastus pientalouden epäedullisuudesta, siinä keino talouden kohottamiseksi ja parantamiseksi, voimien säästämiseksi, siinä taistelukeino kulakkeja, loiseläjiä ja riistoa vastaan.

Tiesimme hyvin, että talonpojat elävät kuin maahan kiinni kasvaneina: talonpojat pelkäävät uudistuksia, he

pitävät itsepintaisesti kiinni vanhasta. Tiesimme talonpoikien uskovan jonkin toimenpiteen hyödyllisyyteen vasta sitten, kun he omalla järjellään päätyvät oivaltamaan, tajuamaan tuon hyödyn. Ja siksi autoimme maan jakamisessa, vaikka käsitimmekin, ettei se ole ulospääsy.

Mutta nyt köyhät talonpojat alkavat itse kallistua meidän kannallemme. Käytäntö osoittaa heille, että siellä missä tarvitaan, sanokaamme, kymmenen auroa, koska maa on jaettu sataan palstaan, voidaan kommuunitaloudessa tulla toimeen vähemmällä määrällä auroja, kun maata ei pirstota niin pieniksi tilkuiksi. Kommuunitalous antaa kokonaiselle arttelille, kokonaiselle yhteenliittymälle mahdollisuuden toteuttaa taloudessa parannuksia, joita yksityinen pienomistaja ei voi ajatellakaan, j.n.e.

Tietenkään ei voida siirtyä heti kaikkialla maan yhteiskäyttöön. Kulakit tulevat vastustamaan sitä kaikin tavoin ja talonpojat itsekin vastustavat usein itsepintaisesti yhteistoimintaperiaatteiden soveltamista maatalouteen. Mutta ajan kuluessa, mitä enemmän talonpoikaisto vakuuttuu esimerkkien ja oman kokemuksensa perusteella yhteistalouksien paremmuudesta, sitä menestyksellisemmin asia edistyy.

Köyhälistökomiteat esittävät tässä asiassa hyvin tärkeää osaa. Köyhälistökomiteoita täytyy olla kaikkialla kautta koko Venäjän. Köyhälistökomiteoita on kehitetty voimaeräisesti jo pitkän aikaa. Pietarissa pidettiin äskettäin Pohjoisalueen köyhälistökomiteain edustajakokous. Odotettujen 7 tuhannen asemesta saapui 20 tuhatta edustajaa eivätkä kaikki kokoontuneet mahtuneet kokouksen pitopaikaksi varattuun saliin. Tilanteen pelasti hyvä sää, joka salli pitää kokouksen torilla Talvipalatsin edustalla.

Tämä kokous osoitti, että kansalaissota maaseudulla on ymmärretty oikein: köyhälistö liittyy yhteen ja taistelee yksimielisenä kulakkeja, pohattoja ja kansan nylkijöitä vastaan.

Puolueemme Keskuskomitea on laatinut suunnitelman köyhälistökomiteain uudestijärjestämiseksi, ja tämä suunnitelma joutuu Neuvostojen VI edustajakokouksen vahvistettavaksi. Olemme päättäneet, että köyhälistökomiteoiden ja Neuvostojen ei pidä olla maaseudulla erillään. Muuten syntyy eripuraisuutta ja turhaa kielenpieksämistä. Yhdistämme köyhälistökomiteat Neuvostoihin, teemme niin, että köyhälistökomiteat muuttuvat Neuvostoiksi.

Tiedämme kulakkien soluttautuvan toisinaan myös köyhälistökomiteoihin. Jos se tulee jatkumaan, alkaa köyhälistö suhtautua köyhälistökomiteoihin samalla tavalla kuin Kerenkin ja Avksentjevin kulakkivaltaisiin neuvostoihinkin. Nimenvaihdoksella ei voida pettää ketään. Tämän vuoksi on suunniteltu toimitettavaksi uudet köyhälistökomiteoiden vaalit. Vain sillä on oikeus valita edustajia köyhälistökomiteoihin, joka ei riistä vierasta työvoimaa, ei rosvoa kansan nälänhätää hyväksikäyttäen, ei keinotele viljaylijäämillä eikä kätke viljaa. Kulakkien ja muiden kansan nylkijöiden ei pidä saada sijaa proletaarisisä köyhälistökomiteoissa.

Neuvostovalta on päättänyt perustaa miljardin ruplan suuruisen erikoisrahaston maatalouden kohottamiseksi. Kaikille olemassaoleville ja perustettaville kommuuneille tullaan antamaan rahallista ja teknillistä apua.

Jos tarvitaan intelligenttejä asiantuntijoita, lähetämme heitä. Vaikka he ovatkin enimmäkseen vastavallankumouksellisia, niin köyhälistökomiteat kykenevät kyllä pitämään heidät aisoissa, ja he tulevat tekemään työtä kansan hyväksi ainakin yhtä hyvin kuin tekivät sitä ennen riistäjien hyväksi. Ylipäänsä sivistyneistömme on jo ehtinyt vakuuttua siitä, että sabotaasillaan ja tahalliseksi työn tarvelemisellä se ei pysty kaatamaan työväenvaltaa.

Ulkomaiden imperialismikaan ei meitä pelota. Saksa on jo polttanut näppinsä Ukrainassa. 60 miljoonan viljapuudan asemesta, jotka Saksa toivoi saavansa viedyksi sieltä, se vei ainoastaan 9 miljoonaa puuta ja kaupanpäällisiksi venäläisen bolshevismiin, jota kohtaan se ei tunne erityistä sympatiaa. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Kunhan ei nyt kävisi samalla tavalla myös englantilaisille, joille voimme sanoa: pitäkää varanne, veikkoset, ettette läkähdy! (Naurua ja suosionosoituksia.)

Mutta meitä uhkaava vaara on kuitenkin olemassa niin kauan, kuin veljemme rajojen takana eivät vielä ole kaikkialla nousseet kapinaan. Ja siksi meidän täytyy jatkaa Punaisen Armeijamme järjestämistä ja lujittamista. Erikoiden läheiseksi tämän asian täytyy muodostua maaseudun köyhälistölle, joka saattaa hoitaa sisäistä talouttaan vain armeijamme suojeluksessa.

Toverit, uuteen talousmuotoon siirtyminen tulee ehkä tapahtumaan hitaasti, mutta on järkähtämättä toteutettava käytännössä yhteistalouden periaatteita.

Kulakkeja vastaan on taisteltava tarmokkaasti eikä heidän kanssaan saa ryhtyä minkäänlaiseen sovinnonhierontaan.

Keskivarakkaiden talonpoikien kanssa voimme olla yhteistoiminnassa ja taistella yhdessä heidän kanssaan kulakkeja vastaan. Meillä ei ole mitään keskivarakkaita vastaan. He eivät ehkä ole sosialisteja eivätkä tulekaan sosialisteiksi, mutta kokemus on todistava heille maan yhteisviljelyn hyödyllisyyden, joten keskivarakkaiden enemmistö ei tule vastustelemaan.

Kulakeille me taas sanomme: meillä ei ole teitäkään vastaan mitään, mutta luovuttakaa viljaylijäämänne, heretkää keinottelemasta ja heretkää riistämästä vierasta työvoimaa. Siihen saakka, kunnes tämä tapahtuu, me tulemme taistelemaan säälimättä teitä vastaan.

Emme ota mitään työtätekeviltä, mutta niiltä, jotka käyttävät palkkatyövoimaa, jotka rikastuvat toisten työllä, niiltä pakkoluovutamme kaiken. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

„Bednota” № 185,
marraskuun 10 pnä 1918

Julkaistaan „Bednota” lehden
tekstin mukaan